

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL
Dimecres, 5 d'agost de 2026

Catequesi. Els documents del Concili Vaticà II.

III. Constitució dogmàtica *Sacrosanctum Concilium*. 5. La Pregària de l'Església

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts,

En aquesta catequesi reprenem la reflexió sobre la constitució conciliar sobre la litúrgia *Sacrosanctum Concilium* (SC). Avui ens aturem en la dimensió eclesial de la pregària litúrgica.

Com suggereix l'apòstol Pau, l'Esperit Sant és qui ens ensenya a pregar. Des del dia de Pentecosta, l'Esperit habita en l'Església inspirant cadascuna de les seves activitats i, en particular, la pregària. La vida de la primera comunitat, nascuda a Jerusalem després de la Pasqua de Jesús, és una vida en l'Esperit lliurat pel Senyor ressuscitat. «Des d'aleshores, l'Església mai no ha parat de reunir-se a fi de celebrar el misteri pasqual: llegint “en tota l'Escriptura allò que parlava d'Ell” (Lc 24,27), celebrant l'Eucaristia, en la qual “es fa de nou present la victòria i el triomf de la seva mort”, i donant alhora gràcies a “Déu pel do inefable” (2Co 9,15) en Crist Jesús, “a lloança de la seva glòria” (Ef 1,12) per virtut de l'Esperit Sant» (SC 6).

En el nostre temps, en els contextos dominats per una mentalitat centrada en l'eficiència i en el consumisme, la pregària pot semblar inútil i irrisòria. En un món on la ciència i la tècnica pretenen donar totes les respostes, resar pot semblar una forma d'evasió. A més, fins i tot en moltes famílies cristianes ja no es transmet la pregària, mentre que nombroses persones corren el risc de confondre-la amb una tècnica més, de naturalesa psicològica i orientada al benestar personal. La pregària, en canvi, com a dimensió fonamental de la nostra humanitat, mereix tornar a ser descoberta en la seva veritat.

La constitució *Sacrosanctum Concilium* es va prendre seriosament aquesta exigència. I això alegrava profundament el papa sant Pau VI, que, en promulgar aquest primer document aprovat pel Concili Vaticà II, va afirmar: «Déu en el primer lloc; la pregària, la nostra primera obligació; la litúrgia, la primera font de la vida divina que se'ns comunica, la primera escola de la nostra vida espiritual» (Discurs, Basílica de Sant Pere, 4 de desembre de 1963).

A la Constitució, de fet, el terme *pregària* designa tota la litúrgia. Aquesta perspectiva és decisiva, perquè va guiar la reforma litúrgica donant-li com a pedra angular la participació activa dels fidels. La litúrgia es presenta per damunt de tot com el lloc de l'encontre, de la iniciativa de Déu que es fa proper a la humanitat en el seu Fill, «el Verb fet carn, ungit amb l'Esperit Sant» (SC 5), al qual podem respondre «per Ell, amb Ell i en Ell, en la unitat de l'Esperit Sant», és a dir, gràcies a «l'oració de Crist amb el seu Cos al Pare» (SC 84).

Per això sant Pau VI desitjava ardentment que la litúrgia de les hores, és a dir, la pregària pública i quotidiana de l'Església, inseparable de l'Eucaristia, impregnés profundament, revifés, guiés i expressés tota la pregària cristiana i alimentés eficaçment la vida espiritual del poble de Déu (cf. Cons. Ap. *Laudis canticum*).

Per tal que aquest desig es faci realitat, la litúrgia de les hores ha d'acollir-se i viure's cada vegada més en la vida ordinària dels batejats i de les comunitats. A tantes persones que volen aprendre a resar, en particular, als catecúmens, els pot oferir el camí i l'escola de la pregària cristiana.

Cada setmana i cada dia, l'Eucaristia i la litúrgia de les hores són l'alè de la vida de l'Església que fa circular l'Esperit Sant a través del seu cos. En aquesta pregària, Crist «empelta en si mateix la comunitat universal dels homes i se l'associa en el cant d'aquest himne diví de lloança» (SC 83); així, dia a dia, estem associats cada vegada més al misteri pasqual i conformatats a Ell.

Sant Agustí afirma: «Quan parlem a Déu en la pregària, no hem de separar d'Ell el Fill; i quan el cos del Fill prega, que no separi el seu cap de si mateix; que sigui, per tant, el mateix únic salvador del seu cos, nostre Senyor Jesús ressuscitat, fill de Déu, el qui pregui per nosaltres, qui pregui en nosaltres i a qui nosaltres preguem. Ell prega per nosaltres com a sacerdot nostre; prega en nosaltres com a cap nostre; nosaltres li preguem com el nostre Déu. Reconeixem, doncs, la nostra veu en ell i la seva veu en nosaltres» (*Enarr. in psalmum* LXXXV: PL 37, 1081).

Vinculada a l'Eucaristia, la llum de la qual prolonga, la litúrgia de les hores santifica el temps de la nostra vida quotidiana: al matí, comencem el dia amb alegria i gratitud; al migdia, demanem la força de la fidelitat enmig de la fatiga; a la tarda, quan ja hem acabat el treball, les vespres ens acompanyen en el moment que es fa fosc, a la nit, ens adormim encomanant-nos a la pau de Déu. Cada hora és un acte d'esperança: durant la nostra peregrinació terrenal vetllem amb tota l'Església esperant el retorn gloriós del Senyor.